सर्गः १५ स तावाख्याय रामस्य मैथिलेयौ तवात्मजौ।
कविः कारुणिको वव्रे सीतायाः सम्परिग्रहम् ॥७१॥
तात शुद्धा समक्षन्नः स्नुषा ते जातवेदसि। दौरात्म्याद्रक्षसस्तां तु नाक्षत्याः श्रद्दधुः प्रजाः ॥ ७२॥
ताः स्वचारित्रमुद्दिश्य प्रत्याययतु मैथिली। ततः पुत्रवतीमेनां प्रतिपत्स्ये त्वदाज्ञया ॥ ७३॥

स इति। कारुणिको दयावान् स कविर्वाल्मीकिः रामाय तौ मैथिलेयौ कुशलवौ तदात्मजौ रामपुत्रावाख्यायोक्त्वा सीतायाः सम्यक् परिग्रहं स्वीकारं वव्रे ययाचे ॥७१॥ तातेति। भो तात पितस्ते स्नुषा सीता नोऽस्माकं समक्षं नेत्रयोःसमीपं जातवेदसि वह्नौ शुद्धा किन्तु रक्षसो रावणस्य दौरात्म्यात् दुष्टत्वादक्षत्या अयोध्यायां भवाः प्रजास्तां सीतां न श्रद्दधु र्विश्वसुः ॥ ७२ ॥ ताइति। मैथिली सीता स्वस्याश्चारित्रं शील मुद्दिश्य ताः प्रजाः प्रत्याययतु विश्वासबुद्धियुक्ताः करोतु ततोऽनन्तरं पुत्रवतीमेनां सीतां तवाज्ञया प्रतिपत्स्ये स्वीकरि ष्यामि ॥ ७३॥